

unesenivangole.socializmus.sk

Sladké pirão k snídani si sníme ještě za naprosté tmy už v pět hodin ráno. Měsíc již zapadl, ale slunce zatím ještě nestačilo vyjít. My už za pouhých třicet minut kupodivu šlapeme dál buš. A po nějakých šesti kilometrech, asi tak v osm hodin, si mnu oči, zda vůbec dobře vidím. Vidím totiž docela zřetelné stopy kol nákladních aut v písku a trávě před námi. Místy jsou také polámané některé mladé stromky! A skutečně! Opravdu! Opodál, asi jen sto metrů vpředu od nás, stojí v nízkém křoví dva polské stary. Tento sedmdesátý šestý den pochodu konečně rozhodl o konci pěší části našeho přesunu na jih země!

V očích některých z nás se v tuto pro nás důležitou chvíli dokonce objevují slzy. Jsou to slzy nesmírné radosti a štěstí, že už je tu konec jednoho velkého trápení, nikdo se za ně vůbec nestydí. S těmi dnešními šesti kilometry jsme ušli z Alto Catumbela až sem celkem tak tisíc tři sta dvacet šest kilometrů, většinou za velmi těžkých, chvílemi až nelidských podmínek.

Takže nyní konečně skončil náš dlouhý pochod. Těžký pochod vedoucí po divokých afrických stezkách, pochod, který stál jeden lidský život a nezměřitelné utrpení všech ostatních sedmdesáti zajatců. Pochod, trvající předlouhých sedmdesát šest dní a nocí, dní plných nejistoty, který také nutně odhalil vše, co v sobě každý z nás má. Po tom všem jsme měli všichni veliký pocit štěstí a nesmírné úlevy.